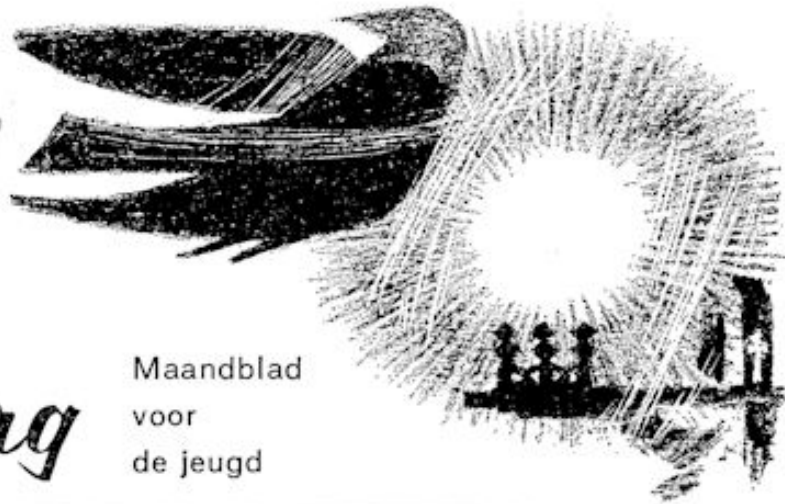

Uitgave van Bureau
Samenwerkende Protestantse Kinderbescherming
Johan van Oldenbarneveltlaan 44 - Amersfoort
Telefoon 13337 - Postrekening 4846
Redactrice: Mevrouw M. H. Graalf-Bresters
Koninginnelaan 29 - Groningen
Abonnementsprijs f 5,- per jaar

de Vuurslag

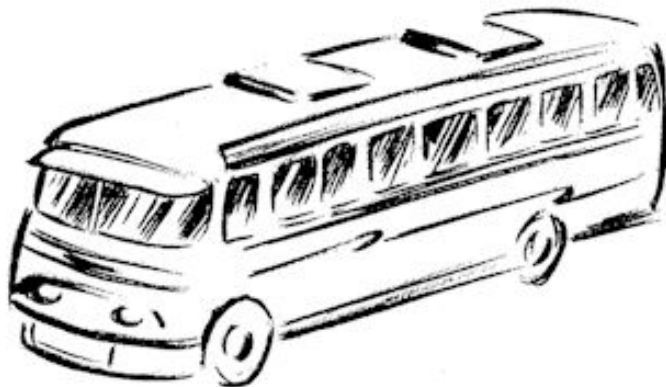
Maandblad
voor
de jeugd

Het schoolreisje van Wouter

„Jongelui, nog even de krijgsartikelen voor het schoolreisje. We vertrekken om acht uur van de school. Meebrengen: een zonnig humeur, brood voor één maaltijd, en niet meer dan een gulden zakgeld. 't Programma weten jullie: Rondvaart door de grachten, Schiphol, Bijbels museum. En natuurlijk op zijn tijd ijs, limonade en een speeltuin. Ongeveer vijf uur weer uit Amsterdam.”

Met glanzende ogen heeft Wouter geluisterd.

Ieder jaar kijkt hij verlangend uit naar het schoolreisje. En nu... Schiphol! Dat is het fijnste wat je bedenken kunt. In de derde klas wist hij al wat hij later wilde worden: piloot! En nu zal hij het allemaal van dichtbij zien. Van hem mogen ze alle andere dingen overslaan en de hele dag op Schiphol blijven.

„Meneer, lopen we ook door de stad?” vraagt Rietje. „ik ben nog nooit in de Kalverstraat geweest.”

Wouter wil protesteren, maar meneer zegt het al toe. „Die meiden ook,” moppert Wouter. „'t Kost allemaal tijd.” Ja, en dan weet hij nog niet eens dat hij Schiphol die dag niet zien zal.

't Is stralend weer als ze in een grote autobus vertrekken, nagewuifd door een heleboel vaders en moeders. Wouter heeft een fijn plaatsje bij het raam. Er staan vast straaljagers op Schiphol. Misschien mogen ze er wel *in*. In Amsterdam kijken ze hun ogen uit. Wat een verkeer! Dat is wat anders dan op een rustig dorpje. Je snapt niet dat het allemaal goed gaat.

Op de rondvaartboot verbazen ze zich over de hoge huizen, die uit het water lijken op te rijzen. Wouter geniet van alles, dat wel. Maar hij weet ook aldoor: straks, Schiphol!

En dan gebeurt het. Van de rondvaartboot lopen ze door een smalle, drukke straat naar de plaats waar de bus op hen wacht. Wouter komt met nog twee jongens achteraan. Met hun drieën versperren ze het hele trottoir. Een meneer die hen passeren wil, is daar helemaal niet over te spreken. „Ga toch achter elkaar lopen,” snauwt hij. „Je stuurt de mensen de straat op en dat is levensgevaarlijk.”

De jongens wijken uiteen. Hebben zij daar erg in! „Hij heeft gelijk,” geeft Wouter toe. „Maar hij kon het wel wat vriendelijker zeggen. Per slot zijn we gasten hier.”

Ineens verstrakt zijn gezicht. De meneer is haastig doorgelopen. Voor een winkel die verbouwd wordt, staat een steiger, die bijna de hele stoep in beslag neemt. Bovenop staat een werkman met een stapel stenen op zijn schouder. Wouter ziet het in een flits, en toch haarscherp. De werkman met zijn donker uiterlijk en het zwarte snorretje is vast een Italiaan. De

stapel stenen moet tegen een laddertje omhoog worden gebracht. Maar zover komt het niet. De haastige meneer is met een vaart tegen de steiger aangelopen. De werkman bovenop schrikt en wankelt even. Eén van de stenen begint te glijden en zeilt met een boog op de straat toe. „Kijk uit!” schreeuwt de werkman. Wouter vraagt zich niet af of de steen de man echt zal raken. Hij handelt in een opwelling, *schiet* naar voren en geeft de meneer een forse duw in zijn rug. De meneer maait met zijn armen door de lucht, kan toch zijn evenwicht niet bewaren en slaat voorover tegen het trottoir. Alsof de stoep hem terugveert, zo snel is hij weer overeind. Zijn handen zijn vuil en geschaafd en in zijn ene broekspijp zit een groot gat.

De steen is ergens neergeploft, maar het geluid gaat verloren in het geraas van het verkeer en in de kreten van de woedende man. Met bliksemende ogen komt hij op Wouter af. Hij hoeft niet te vragen wie het gedaan heeft. Wouter is roerloos blijven staan. „Lafaard,” hijgt de meneer. „Kan je wel, me in de rug aanvallen als ik alleen maar gezegd heb dat jullie ruimte moeten maken.” Er komt leven in Wouter. „Dat is niet waar,” zegt hij beslist. „Ik zag...”

Maar de meneer laat hem niet uitspreken. „Niet waar? Niet waar? Wou je zeggen dat je me geen duw gegeven hebt? Leugenaar!”

De man is groot en sterk. Hij luistert niet naar de uitleg van Wouter. En weer handelt Wouter in een opwelling. Hij draait zich om en begint te rennen. Hij schiet een smal zijstraatje in, slaat een hoek om, en weer één. Achter zich hoort hij schreeuwen. Nòg harder draaft hij. Hij botst tegen

mensen op, holt vlak voor een auto naar de overkant, een brug over, en springt daar op een tram, die juist begint te rijden. Buiten adem en met hevige steken in zijn zij leunt hij ergens tegenaan.

„Doorlopen,” zegt de conducteur ongeduldig. „Waar moet je heen?”

Verbijsterd kijkt Wouter hem aan. Hij weet het niet. Als hij de achterdocht ziet in de ogen die hem aanstaren, gooit hij eruit: „Eindpunt!” Met trillende benen loopt hij naar een lege plaats en zakt erop neer. Zo rijdt Wouter door het grote Amsterdam. En het toeval wil dat de tram hem steeds verder wegvoert van Schiphol.

Eindeloos stopt de tram en trekt knarsend weer op. Wouter weet dat hij dom gedaan heeft. Maar 't komt toch niet in hem op dat hij ook eerder kan uitstappen. Hij heeft nu eenmaal eindpunt gezegd.

Na drie kwartier staat hij op een groot plein. Overal huizen en straten. Wat nu? Maar zien dat hij op Schiphol komt. Aan een bakker vraagt hij de weg. „Schiphol, nou maat, dan ben je een mooi eind uit de koers. Je kunt het best met de tram gaan en onderweg overstappen op een bus. Je vraagt het nog maar eens.”

Een heerlijke bakgeur doet Wouter voelen dat zijn maag leeg begint te worden. Z'n brood ligt in de bus. Gelukkig is er een friteskraam. Gewapend met een zakje patat klimt hij in een tram. Tot zijn verbazing wordt hij teruggestuurd. „Geen eetwaren in de tram,” zegt de conducteur. „Je neemt de volgende maar, als dat lekkers op is.” Hij belt, en de tram vertrekt. De wanhoop nabij loopt Wouter naar de volgende halte. Snertstad, je mag hier niks. Dan schiet een nieuwe schrik door hem heen. Als hij nú met de tram moet, en straks nog met de bus, dan heeft hij geen geld genoeg. Eerst dan maar lopen, hij kan hier de tramrails volgen.

Hij loopt tot hij niet meer kan. Het zweet glijdt in straaltjes van hem af. Het onafgebroken lawaai van het verkeer om hem heen, bezorgt hem barstende hoofdpijn. Bijna botst hij tegen een stilstaande auto op. En dan ziet hij aan het blauwe zwaailicht er bovenop dat het een politiewagen is. Er zit een agent achter het stuur. 't Zou een koud kunstje voor die agent zijn om hem even naar Schiphol te brengen. Hè, als dat eens waar was. Door het open raampje vraagt hij: „Meneer, hoe kom ik op Schiphol?”

De agent stapt uit en steekt Wouter een hand toe. Wouter begrijpt er niets van. Wat een gekke stad. Je geeft toch niet iedereen die naar de weg vraagt een hand. Toch legt hij de zijne in de hand van de agent, hij kan moeilijk anders. Even later begrijpt hij dat 't alleen een voorzorgsmaatregel was om te voorkomen dat hij er vandoor ging.

„Er zijn op het politiebureau twee berichten binnengekomen,” zegt de agent rustig. „De klas van ene meneer Hoogsteen, op schoolreis in Amsterdam, is een jongen kwijtgeraakt. En meneer Brink is door een schooljongen tegen de grond geslagen, en nogal gehavend uit de strijd gekomen.

Het vermoeden bestaat dat schooljongen nummer één, dezelfde is als nummer twee. En aangezien de Amsterdamse lieverdjes op school zitten, kon het wel eens dat ik genoemde jongen te pakken had. Is het zo?"

Wouter knikt. Ontkennen heeft geen zin. „Hoor nou es,” zegt hij smekend, „als u me even naar Schiphol rijdt zal ik onderweg alles uitleggen. 't Is heel anders dan u denkt. Ik heb . . .”

De agent legt hem het zwijgen op. „Uitleggen kun je op het bureau doen,” zegt hij. „We zullen meneer Brink waarschuwen, dan kunnen we allemaal tegelijk naar je verhaal luisteren. Jullie bus vertrekt om vijf uur uit Amsterdam. Tot zolang heb je de tijd.”

Wouter kan wel huilen. Hij steekt nooit weer een hand uit, al stort er een heel huis in!

't Duurt eindeloos voor hij op het politiebureau zijn verhaal kan beginnen. Meneer Brink is inmiddels gearriveerd. Hij heeft een ander pak aan, maar z'n gezicht staat nog even donker.

Als Wouter uitverteld is, blijft het even stil. Drie mensen hebben toegeluisterd: de agent, meneer Brink en een brigadier. Meneer Brink lacht honend. „Prachtig verzonnen,” zegt hij, „fantasie heb je genoeg. Maar daar tippel ik niet in. 'k Heb niks van een steen gemerkt. Ik eis dat hij de schade aan mijn pak betaalt en een behoorlijke straf krijgt bovendien.”

Wouter wil opstuiven, maar de brigadier zegt: „Kalm blijven. Als je verhaal waar is, moet het ook bewezen kunnen worden. Ik zeg niet dat je jukt. Maar ik vind het wel vreemd dat niemand deze toedracht gezien heeft. Jouw onderwijzer is hier geweest. Hij was erg ontstemd. Dat zou hij niet geweest zijn, als hij dit geweten had. Jij liep met twee jongens achteraan de rij, als ik het goed begrepen heb. Waarom hebben die jongens het niet gezien? Ze stonden er met hun neus bovenop!”

Wouter denkt koortsachtig na. Hij keek naar boven. Dat weet hij nog goed, omdat hij die man . . . Ineens springt hij overeind. „Die man,” roept hij, „die werkman op de steiger! Die heeft het gezien, want hij schreeuwde nog: kijk uit!”

„Hoe zag die man eruit?”

Vlot geeft Wouter een beschrijving, donker uiterlijk, zwart haar, klein snorretje . . .

De agent krijgt orders en dan begint het wachten weer.

De donkere werkman blijkt een rasechte Hollander te zijn.

„Er is vanmorgen bij u onder de steiger een incident voorgevallen,” zegt de brigadier. „Kunt u daar iets van vertellen?”

„Dat zal waar wezen,” antwoordt de man. „Er botste iemand tegen de steiger, dat kon deze meneer wel geweest zijn, en dat knaapje daar gaf

'm een zet om te voorkomen dat ie een steen op zijn hoofd kreeg."

„Denkt u dat zonder deze duw die meneer getroffen zou zijn?"

„Wis en drie, ik zag waar de steen terecht kwam. 't Zou regelrecht op zijn hoofd geweest zijn. En onze klinkers zijn van een goeie kwaliteit, dat kan ik u vertellen, harder dan die meneer zijn hoofd."

„Kun je niet zorgen dat die klinkers bóven blijven?" vraagt de brigadier scherp.

De werkman is zwaar beledigd. „Neemt u me niet kwalijk. De palen van de steiger zijn ongeveer zo dik als de dikste boom uit het Amsterdamse bos. Als iemand daar tegenaan loopt omdat hij ze niet ziet, kan hij zich beter niet op straat wagen."

Meneer Brink komt naar Wouter toe. „Jongeman, ik heb je vals beschuldigd terwijl ik je juist heel dankbaar moet zijn. Ik vraag je wel excuus."

„Ik wou dat u meteen naar me geluisterd had," bromde Wouter. „Voorlopig zal ik wel niet op Schiphol komen en daar had ik me zo op verheugd."

De brigadier legt uit dat het schoolreisje van Wouter door deze geschiedenis lelijk in de war gelopen is.

Het gezicht van meneer Brink klaart op. „Ik vroeg me af waarmee ik jou een plezier kan doen. Nu weet ik het. Heb jij woensdagmiddag vrij? Mooi, dan kom ik je halen met de auto, 't kan niet schelen waar je helemaal woont. We gaan samen naar Schiphol, en jij mag een rondvlucht maken boven Amsterdam."

Meneer Brink houdt woord. En zo gebeurt het dat niet de dag van het schoolreisje, maar de woensdag erna, de gelukkigste dag wordt uit het leven van Wouter.

Co van der Steen-Pijpers

LEKKA LIMONADA

Ons kleine neefje Pim, die kort geleden twee weken bij ons kwam logeren, konden we geen groter plezier doen dan om als toetje „lekkere limonadebananen" of zoals hij het noemde „lekka limonana" klaar te maken. En omdat je misschien ook wel net zo'n lekkerbek als Pim bent, zullen we je hier verklappen op welk heerlijkheidje we hem tracteerden. Je hebt er voor nodig: per persoon één banaan, die je in dunne plakjes snijdt, een flinke scheut kerselimonade, een paar van die mooie gekleurde Franse vruchtjes, wat met suiker gezoute en stijfgeklopte slagroom en een eetlepel chocoladevlokken. De gekleurde vruchtjes die je in stukjes snijdt en dan vermengt met de plakjes banaan doe je in een glas. Hierop schenk je de limonade. Bovenop komen een paar flinke eetlepels slagroom en over het geheel strooi je de chocoladevlokken. Proef nu zelf maar eens of je de lekka limonada net zo lekker vindt als Pim.

N. D.

Overname van artikelen of gedeelten hiervan alleen toegestaan na schriftelijke toestemming van de uitgever.